

uzamčenou půdu, odcizil tam z místnosti, oddělené od ostatního prostoru uzamčenou, 2 m vysokou přehradou, již přešel, věci v hodnotě přes 50 K.

Zmateční stížnost obžalovaného do tohoto rozsudku, pokud opírala se o § 281 č. 10 tr. ř., byla nejvyšším soudem jako soudem zrušovacím po ústním líčení zavržena z těchto

důvodů:

Ani v části, vyhrazené roku k veřejnému líčení, není zmateční stížnost ospravedlněna. Míni, že nalézací soud, vyloživ mylně pojem věci uzamčené, podřídil skutek obžalovaného pod trestní ustanovení § 174 II lit. c) tr. zák. na skutek ten se nehodící, takže v pravdě jedná se prý jen o přestupek krádeže (§ 281 č. 10 tr. ř.). Stížnost není v právu. Uzamčenými po rozumu § 174 II lit. c) tr. zák. jsou věci, k nimž cizí osoby nemají normálního přístupu, takže, chtějíce si je osvojit, musí nejprve zdolat překážku, již majitel zámysle položil mezi ně a věc k její ochraně před osobami cizími. Při tom jest lhostejno, jaké povahy překážka jest, zda věc jest ve vlastním, užším slova smyslu uzamčena, či chována jest v místnosti, chráněné před cizím vstupem zdí nebo jinou přehradou, a lhostejno jest, zda zdolat lze překážku s větším nebo menším napjetím sil. Větší nebo menší zdolatelnost překážky jest rázu individuálního, s hlediska trestnosti bezvýznamného. Záleží na síle, zručnosti a obratnosti zloděje a jeho pomocných prostředcích. Se zdokonalováním ochranných prostředků drží takřka stejný krok technická vyškolenost zlodějů. Nedobytná pokladna bude pro jednoho zloděje překážkou nezdolnou, pro jiného hračkou, 2 m vysoká ohrada bude pro jednoho zloděje nepřekročitelna, jiný překoná ji hravě. Trestnost nemůže se řídit tímto individuálním měřítkem zloděje, pro trestnost stačiti musí objektivní znak, vyčerpávající se v tom, že majitel věci chtěl přístup k věci cestou normální stížit a také skutečně stížil.

Čís. 35.

Právní zástupce z povolání, jenž jako obviněný byl sprostěn ze soukromé obžaloby, nemá proti soukromému obžalobci nároku na náhradu útrat obhajovacích úkonů, jež jím samým nebo jeho kanceláři byly převzaty.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1919, Kr I 142/19.)

K zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou na záštitu zákona, uznal Nejvyšší soud jako soud zrušovací právem: Usnesením okresního soudu v Chebu ze dne 1. února 1919 a potvrzujícím je usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 12. února 1919, pokud jimi byly v trestní věci Marie H. proti Dru. Mořici Z. přikmány obviněnému proti soukromé obžalobkyni útraty vzešlé vlastním hájením se obviněného, byl porušen zákon v ustanoveních §§ 381, 383, 390 tr. ř.

Důvody:

Marie H. podala u okresního soudu v Chebu proti Dru. Mořici Z., advokátovi v Chebu, žalobu pro přestupek proti bezpečnosti cti dle § 491 tr. zák. Rozsudkem okresního soudu v Chebu ze dne 12. srpna 1918 byl

obviněný obžaloby pro uvedený přestupek dle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěn a soukromá obžalobkyně odsouzena dle § 390 tr. ř. k náhradě útrat trestního řízení. Tento rozsudek nabyl moci práva. Podáním ze dne 28. prosince 1918 likvidoval obviněný Dr. Z. proti soukromé obžalobkyni své útraty a bylo mu usnesením okresního soudu v Chebu ze dne 1. února 1919 přiřknuto celkem 373 K 60 h, v nichž jsou zahrnuty jednak položky za výkony obhájce obviněného, jednak položky za vlastní práce a intervence obviněného Dra. Z. Tak zejména přisoudil okresní soud obviněnému za sepsání podání, jímž se přihlašuje k provedení důkazu pravdy, 50 K s příslušnými manipulačními poplatky. Za účast při hlavním přelíčení dne 21. května 1918, k němuž se obviněný dostavil bez obhájce 50 K, za podání, sepsaná obviněným, po 4 K 60 h, za účast při hlavním přelíčení dne 31. července 1917, při němž obžalovaný rovněž nebyl zastoupen obhájcem, 60 K; za žádost za přisouzení útrat a zjištění právní moci, jež obžalovaný rovněž sám obstaral, příslušný peníz; k tomu druží se položky za studium spisů, záznamy a pochůzky k soudu, vesměs úkony, jež obstarala kancelář obviněného. Proti usnesení okresního soudu stěžovaly si obě strany: obviněný se domáhal zvýšení přisouzených částek, soukromá obžalobkyně vyloučení položek přisouzených za vlastní obhajovací úkony a práce obviněného. Usnesením ze dne 12. února 1919 zamítl krajský soud v Chebu obě stížnosti jako neodůvodněné. Obě usnesení, okresního i krajského soudu v Chebu, pokud přisuzují obviněnému Dru. Mořici Z. větší útraty, než byl skutečně vynaložil na své hájení ustanoveným obhájcem porušují zákon. Dle § 390 tr. ř. jest soukromý žalobce povinen nahraditi obviněnému, který byl právoplatně sprostěn obžaloby, všechny útraty vzešlé jeho zakročením. Těmito útratami dlužno však rozuměti pouze takové útraty, které jsou dle pravidel obsažených v §§ 381 a 383 tr. ř. vůbec předmětem náhrady. Dle § 381 č. 4 tr. ř. náleží k nákladům řízení trestního, za něž se může na obviněném vymáhati náhrada, platy obhájcem a jiným zástupcům stran, nikoliv však náhrada za vlastní práce a čas vynaložený soukromým obžalobcem. Stanoví proto výnos min. sprav. ze dne 11. dubna 1891, č. 6558 právem, že soukromému žalobci, který svou věc sám vede, nepřísluší náhrada útrat zastoupení. Že jest tento náhled správný, vyplývá i z ustanovení § 383 odst. 3 tr. ř., který odpírá soukromému obžalobci právo žádati svědecké. Z téhož důvodu nemůže žádati soukromý obžalobce náhradu za osobní vedení trestní věci a to ani tenkrát, je-li zástupcem stran z povolání. Totéž, co platí o soukromém obžalobci, musí však platiti také o obviněném. Objem náhradní povinnosti obviněného, stanovený v §§ 381, 383 tr. ř. jest zajisté měřítkem pro posouzení závazku k náhradě útrat, uloženého v § 390 tr. ř. soukromému obžalobci. V tom směru nemůže býti jedna strana ve výhodě proti druhé, není přípustno, přidržeti obžalobce k plnění ve prospěch obviněného, sprostěného obžaloby, jemuž by sám obviněný, kdyby byl býval odsouzen, proti obžalobci nepodléhal. Dle těchto zásad neměly tudíž býti Dru. Mořici Z. přisouzeny útraty za obhajovací úkony, které obstaral buď sám osobně neb jeho kancelář.

Čís. 36.

Obvinil-li ten, jemuž ublíženo, obžalovaného teprve za svědecké výpovědi při hlavním přelíčení o veřejné obžalobě z dalšího trestního činu,